

розширення можливостей участі вчених, громадських і політичних діячів з України у тих заходах, які здійснювалися відомими науковими центрами, громадськими, політичними, державними організаціями зарубіжних країн, як от у міжнародних конференціях, конгресах, багатосторонніх нарадах з різних питань суспільного життя тощо.

Список використаної літератури:

1. Лапшин С.А. Політологія. Навчальний посібник для студентів усіх спеціальностей (доповнено) Ред.Струкевич О.К., Конотопенко О.П., Лапшин С.А. – Вінниця: Нілан-ЛТД, 2016 р. – 403 с.
2. Історія формування української громади в Австралії //Вісник Одеського інституту внутрішніх справ. – 1997. – №2. – С.148-151.
3. Громадське життя української спільноти в Австралії як основа збереження етнічної ідентифікації //Актуальні проблеми політики: Збірник наукових праць. – О.:Астропринт,1999. – Вип.5. – С.102-108.
4. Методологічні засади поняття “діаспора” //Актуальні проблеми політики: Збірник наукових праць. – О.:Астропринт,1999. – Вип.6. – С.330-335.
5. Взаємозв'язок української діаспори з австралійським середовищем та Україною //Актуальні проблеми політики: Збірник наукових праць. – О.:Астропринт,2000. – Вип.8. – С.392-396.
6. Роль політичних партій в українській суспільно-політичній структурі Австралії //Актуальні проблеми політики: Збірник наукових праць. – О.:Астропринт,2000. – Вип.9. – С.149-153.

А.А. Дишлева, О.Р. Шарабура

ПОЛІТИЧНЕ ЛІДЕРСТВО ІТАЛІЇ

У статті проаналізовано вплив деяких відомих особистостей італійських політичних партій на сучасне суспільство цієї країни, їх вклад в формування тоталітарних режимів у Європі, особливості тоталітарного режиму Італії, становлення італійського фашизму під час діяльності Муссоліні.

Ключові слова: тоталітаризм, італійський фашизм, демократизація, політичне лідерство, лідеротворення.

Актуальність проблеми полягає в необхідності вивчення процесів модернізації і демократизації в Італії, які роблять актуальною потребу формування політичного лідерства, здатного забезпечити компетентність державного управління й реформаторський шлях суспільного розвитку.

Політичне лідерство – одна з центральних проблем політології, безпосередньо пов'язаних із характером і якістю політичної влади, конкретним способом її структурування та легітимації. На механізм лідеротворення покладаються важливі функції, як-то стабілізація політичної системи, активізація впливу громадськості на прийняття політичних рішень, підтримка демократичних цінностей та інститутів. Тож від ефективності його діяльності залежить не лише якість політичної влади, а і в цілому суспільний прогрес.

Мета: вивчення видатних особистостей Італії, їх характеристик, за допомогою яких вони досягли успіху в управлінні людьми, народом, державою, зробили неабиякі досягнення і значний вклад у розвиток економіки Італії.

охарактеризувати формування особистост видатних особистостей, дослідит їх трудову діяльність, проаналізувати участь діяльності в русі соціальної партії.

1. Вплив діяльності Муссоліні на італійське суспільство

Вся історія фашизму в Італії поставлена у залежність від діяльності тільки однієї людини - Муссоліні, харизматичного лідера. Особистість Муссоліні, на думку цього автора має вирішальне значення для розуміння фашизму. Вона є унітарним синтезуючим моментом, що дозволяє прослідкувати зв'язок між фашистським рухом і режимом.

Найцікавіше у фашизмі можна виявити, коли дивитися зсередини. За своєю сутністю, фашизм є авторитарною партією, як і багато інших; украй антидемократичною, як ведеться у всіх ультраправих і лівих; націоналістичною, як і інших угруповань; революційною, як комуністи, соціалісти, реалісти, карлісти та інші. Основними рисами фашизму є насильство і протизаконність. Беніто Муссоліні (29 липня 1883, Предапіо — 28 квітня 1945) — фашистський диктатор Італії з 1922 по 1943 роки. Він сконцентрував всю владу в своїх руках як провідник (il duce) Фашистської партії та спробував створити Італійську імперію, яка була б у військовому союзі з гітлерівською Німеччиною. Поразка Італії у Другій Світовій війні привела також до втрати влади Муссоліні. Народився у Предапіо, біля Форлі, в Романьї. Його батько Алессандро був ковалем, мати Роза — шкільною вчителькою. Беніто назвали на честь мексиканського революціонера Беніто Хуареса. Як і його батько, Беніто став переконаним соціалістом, а пізніше марксистом. Великий вплив на нього справили твори Фрідріха Ніцше. Мав брата Арнальдо, який став визначним теоретиком фашизму. Отримавши у 1901 році освіту вчителя початкових класів, 1902 року він емігрував в Швейцарію. Не маючи можливості знайти там постійну роботу, був арештований за бродяжництво та депортований. Повернувшись до Італії, пішов до армії. Після декількох сутичок з поліцією у 1908 році пішов працювати до газети в австрійському містечку Тренто. Бувши депортований з Австрії, став у Форлі редактором соціалістичної газети La Lotta di Classe («Класова боротьба»). У 1910 році Муссоліні став секретарем місцевого осередку Соціалістичної партії. В цей час його політичні погляди дуже відрізнялися від тих, якими вони стануть пізніше. Він називав себе «антипатріотом». Коли Італія 1911 року оголосила війну Туреччині, його заарештували за пацифістську пропаганду.

У Пьеве-Солічето Беніто Муссоліні вперше активно прилучився до політики: його вибрали секретарем місцевої групи соціалістів. Він з гордістю відчував себе революціонером, правда ще не міг розібратися, якої саме революції йому хочеться. Позначалися гени батька, що легко міняв політичні переконання, випробовуючи задоволення від самого факту їхньої наявності. Беніто почав писати замітки в ліві журнали, виступати з мовами, подовгу імпровізуючи на його теми, що цікавлять. Однак застрягати на все життя в селі Муссоліні не збирався. Якщо вже бути вчителем, то не жменьки дітлахів, а широких мас трудящих, так що там трудящих, усього італійського народу. Він почував у собі величезний потенціал лідера. Але колись треба було набратися

досвіду. І Беніто втік у Швейцарію - від шкільної рутини, боргів, скандального зв'язку, військової повинності й батьків. Муссоліні виїхав за кордон на правах "робітника без засобів". У Швейцарії він пройшов через голод, хвороби, розпач, тюремні ув'язнення, залишившись без гроша в кишені, ночував у картонних коробках під мостом, у суспільному туалеті на парі з польською студенткою-медичкою. "Лише нікелевий медальйон із зображенням Карла Маркса зігрівав моє серце", - пізніше писав Муссоліні.

Досить швидко замкнутий простір Форли став тісним Муссоліні-політикові. Побувавши в 1910 році на конгресі соціалістичної партії в Мілані, майбутній дуче спробував сходу відновити партійне керівництво проти парламентаризму. В 1911 році спробував створити свою, більше революційну партію. Однак скрізь потерпів фіаско. Урятувало Муссоліні лише необачне рішення прем'єр-міністра Джолитти завоювати Лівію. Беніто разом з іншими революційними соціалістами затаврував цю колоніальну війну, потрапив у в'язницю й вийшов з її з ореолом героя-мученика. Тепер він вирішив виступити за єдність партії, а потім відбити її в реформістів.

Не пройшло й напівроку, як виконком партії одностайно вирішив призначити професора Муссоліні редактором газети "Аванти!", офіційного органа Соціалістичної партії Італії. Прибувши в Мілан, Беніто негайно взяв кермо влади у власні руки. "Я вирішив сам писати всі політичні статті", - оголосив він співробітникам. "Не знаю, як розуміти дії цього дивного хлопця. Ясно одне: він далеко піде", - уклав один з редакторів.

Прихід фашистів до влади, хоча і вдягнувся у форму парламентської законності, не був звичною зміною уряду. Це був санкціонований фінансовими та клерикальними колами державний переворот, з якого почався процес ліквідації демократичного ладу і його заміни тоталітарним фашистським режимом - диктатурою фінансового капіталу і великих поміщиків. Італія стала першою європейсь Муссоліні не зважився відразу встановити необмежену диктатуру. Він побоювався відновлення революції В свій перший кабінет, прагнучи додати йому респектабельність, він включив ряд відомих політичних діячів - лібералів і католиків, зберіг монархію, хоча роль Віктора-Еммануїла III була практично зведена до нуля. Перехід до диктатури здійснювався поступово, протягом декількох років. кою країною, де затвердився фашизм.

Завдання суцільної фашизації Італії Б. Муссоліні поставив у 1925 р. За його задумом усі без винятку італійці повинні були проникнутись фашистським світоглядом і виробити фашистську поведінку. При цьому Б. Муссоліні реально враховував традиційно високий авторитет у країні католицької церкви. Ніколи не будучи ревностним католиком, він 1929 р. уклав з Папою Римським Пієм XI т. зв. Лютеранський пакт, за яким в обмін на визнання останнім Італійського королівства Ватикан отримав статус самостійної держави. У школах було збережено викладання Закону Божого й легалізовувалася діяльність єдиної нефашистської партії «Католицька дія».

Державну поліцію було замінено фашистською міліцією, яка хоча й присягала королю, але виконувала лише накази дуче; на таємну поліцію ОВРА

(Муссоліні порівнював її з «жахливим драконом») було покладено завдання проведення тотального шпигунства, провокацій і терору. Для контролю над діяльністю префектів та керівників великих державних підприємств і закладів до них приставлялися фашистські комісари, які після проведених Б. Муссоліні партійних чисток прагли за всяку ціну догодити дуче.

У 1926 р. фашисти запровадили новий виборчий закон, за яким партія, яка набирала на виборах понад половину голосів, отримувала з місць у парламенті. При цьому, правом висувати кандидатів у депутати були наділені лише загальнонаціональні фашистські організації. Новий закон фактично монополізував владу за фашистською партією. Проте головні важелі залишалися в Б. Муссоліні, який, окрім того, що був головою уряду, до 1929 р. особисто очолював 8 з 13 міністерств.

Для збільшення своєї популярності та не бажаючи ділити владу з кримінальним світом, Б. Муссоліні завдав серйозного удару по сицилійській мафії, від якої вона прийшла до тями лише після Другої світової війни.

Режим доклав чимало зусиль для розвитку спорту в країні; за часи тоталітаризму в Італії було споруджено стадіонів та палаців спорту більше, ніж за всю її попередню історію. Улюбленим видом спорту Б. Муссоліні був бокс, який він проголосив «винятково фашистським засобом самовираження».

Справі фашизації повинна була служити й культура. Наслідуючи Наполеона, в 1926 р. Б. Муссоліні віддав наказ про заснування Італійської академії, кандидатури до якої він відібрав особисто.

Для виховання молоді в дусі відданості фашизму й особисто дуче на вимогу Б. Муссоліні було переписано шкільну програму з історії. Відтепер велика увага приділялася Давньому Риму - «найвеличнійшій імперії світу».

Муссоліні охоплювали амбіції - відродити подібність Римської імперії, захопити обширні території в Африці, відібрати біля Франції Ніццу і Савойю, перетворити Балкани на сферу свого впливу, а Середземне море - в «наше море», «*mare nostrum*», як називали його римляни.

Фашизм заохочував втручання держави в економічне життя, зрощення монополій з державним апаратом. В Італії створювалися державно-монополістичні об'єднання, найбільшим з них був Інститут промислової реконструкції (IRI), який сприяв зростанню монополій, заохочував розвиток промисловості і узяв під контроль значну частину військової і важкої індустрії.

2. Сильвіо Берлусконі: біографія, політична діяльність, особисте життя

Цей неоднозначний, але, без сумніву, харизматичний європейський лідер має армію як супротивників, так і прихильників, що дозволило йому протриматися при владі майже 20 років. Володіє футбольним клубом «Мілан», що володіє контрольним пакетом акцій компанії «Фінінвест», є власником банків, величезного медіа-холдингу – це все про Сильвіо Берлусконі. Біографія одного з самих багатих людей на планеті (118 місце за версією журналу "Форбс") дуже суперечлива, сповнена злетів і падінь, приголомшливих успіхів і гучних розглядів, але, безумовно, дуже цікава.

Його рідним містом є Мілан, де Сільвіо з'явився на світ 29 вересня 1936 року. Його батько, Луїджі Берлусконі, був банківським службовцем, а мати - Розелла Боссі – домогосподаркою. Пізніше у них народилося ще двоє дітей, Марія і Паоло. Сім'я мала досить скромні доходи, тим не менш зусиллями батьків всі діти отримали гідну освіту. Сильвіо Берлусконі закінчив з відзнакою католицький ліцей, а пізніше і Міланський університет, де навчався юриспруденції. За свою дипломну роботу він навіть отримав премію. Ще в часи студентства Берлусконі почав шукати можливість заробити собі на життя самими різними способами - від торгівлі різноманітними товарами до виступів на круїзних лайнерах. Першу постійну роботу він отримав будівельної компанії ще в 1957 році. Пізніше його настільки захопила ця розвивається сфера діяльності, що вже через 10 років він заснував свою будівельну фірму під назвою «Эдилнорд». Справи йшли настільки успішно, що цього бізнесу Сильвіо присвятив майже 20 років свого життя. У 1978 році він заснував свою холдингову компанію «Фінінвест».

У 1994 році на світовій арені з'явилася нова фігура – Сильвіо Берлусконі. Партія «Вперед, Італія!» спочатку була політичним рухом, стрімко завоював популярність завдяки своїм новаторським ідеям і привабливою фігурі лідера. Основною ідеологією його стало злиття різних концепцій, таких як ліберальний демократичний соціалізм і популізм. Всенародну любов партія завоювала завдяки прихильності традиційним і католицьким цінностей. Сильвіо Берлусконі став прем'єр-міністром Італії, перемігши на виборах у березні 1994 року, а його правоцентристська «Вперед, Італія!» отримала понад 40% голосів і сформувала коаліцію з іншими партіями. Одним з пріоритетних напрямків у його політиці став контроль міграційних потоків, переважно з Африки. Але його уряд не протримався й року, коаліція розпалася із-за розбіжностей, а Берлусконі пішов у відставку і після нових виборів у 1996 році перейшов в опозицію.

У 2001 році Сильвіо Берлусконі знову вирішив балотуватися на пост прем'єр-міністра з великою передвиборною програмою, що включає в себе знову міграційні питання, численні реформи і збільшення рівня життя населення. На парламентських виборах того ж року рішучу перемогу здобула коаліція "Дім Свобод", а Сильвіо знову опинився на чолі уряду. Але вже в 2002 році з-за введення євро в Італії знизився рівень життя громадян, незважаючи на передвиборчі обіцянки прем'єра. На своєму другому терміні Берлусконі взяв курс на зближення зі Сполученими Штатами і підтримав введення військ в Ірак. В якості підтримки союзників Італія також направила туди свій військовий контингент. Уряд Сильвіо Берлусконі протрималася у влади з червня 2001 року по квітень 2005 року і, незважаючи на розпад коаліції і подальшу відставку, виявилася одним з найбільш довгоживучих в італійській історії. З-за того, що сталося урядової кризи голова ради міністрів знову повернувся на свій пост в кінці квітня 2005 року, і його знову сформований уряд пропрацював ще цілий рік.

Список використаної літератури:

1. Гелей С.Д., Рутар С.М. Політологія: Навч. посіб. – 5-те вид., перероб. і доп. – К.: “Знання”- С. 48-67
2. Шляхтун П.П. Політологія Підручник. – К.: Либідь, 2002- С. 43-50
3. Щупак І.Я., Морозова Л.В. Всесвітня історія, 2010 рік- С. 90-124
4. Рожик М.Є. Всесвітня історія/ Рожик М.Є , Ерстенюк М.І., Пасічник М.С., Сухий О.М., Федик І.І, Бірюльов І.М.- Всесвітня історія. Частина перша.- С. 321-350
5. Лапшин С.А. Політологія // Навчальний посібник для студентів усіх спеціальностей (доповнено) Ред.Струкевич О.К., Конотопенко О.П., Лапшин С.А. – Вінниця: Нілан-ЛТД, 2016 р. – 403 с.

Шкварило О., Протасова К.

ЕТНОПОЛІТИЧНИЙ КОНФЛІКТ У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ

У статті досліджується історія, причини, фактори, врегулювання та вирішення Ольстерського конфлікту на етнічно-політичному рівні у Північній Ірландії з Великою Британією. Конфлікт полягає в тому, що ірландські націоналісти, які входили до Британії, прагнули об'єднатися з Ірландією. Через це вони переслідувалися юніоністами, які прагнули зберегти країну в межах Сполученого Королівства.

Ключові слова: Ольстерський конфлікт, протестанти, незалежність, англо-ірландські відносини, політика Великої Британії, уніоністи.

Дане питання досліджувалося іноземними фахівцями Дж.Б.Беллом, Дж.Кешом, П.Артуром, А.Валєвою, М.Орловою та іншими.

Метою статті є аналіз північноірландського конфлікту як найстарішого та найкровопролитнішого у Європі. Хоча це є внутрішньодержавний конфлікт, але він сильно набирає міждержавного значення. Досвід Великої Британії з урегулювання етноконфесійних відносин може бути корисним і для України, де існують певні труднощі міжетнічного та міжконфесійного характеру.

Ольстерський конфлікт прослідковується ще з XII ст., від перших спроб англійців завоювати Ірландію. В період раннього середньовіччя Ольстер був самостійним королівством, проте після вторгнення англо-нормандських феодалів у Ірландію в XII ст. Ольстер формально став підвладний англійській короні. З поширенням англійської влади на весь острів у XVI ст. Ольстер був перетворений на одну з чотирьох провінцій Ірландії і до того ж виявився найбільш промислово розвиненим, ніж інші провінції [1].

На початку XVII ст. відбувалася колонізація Ольстера англійськими і шотландськими поселенцями, зміцнення їхнього панування на ірландських землях і зокрема на північному сході Ірландії, де здійснювалася особливо жорстока дискримінація місцевого населення, яке, у свою чергу, чинило запеклий опір поселенцям [2; с.7].

Розвиток Ольстерського конфлікту поділяється на 3 етапи: на першому влада Ірландії належала протестантам, відносини яких із британцями значно загострювалися; другий - боротьба католиків за свої права та втручання британського уряду в урегулювання проблеми; третій – початок переговорів